

## Haxan på Vikingsborg.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Ja, och då får jag se Ella? —  
— Icke genast. Men jag lof var att då följa Rolf dit, där hon är.

— Hon är alltså nära här! —  
— Det säger jag icke! Nu får icke Rolf veta mera i dag af mig. Gå nu härifrån. Man kan undra hvart belens bjälte har tagit vägen. Jag stannar här en stund för att hvilat mig litet...

— Jag gör allt, hvad du befäl ler, sade greffen och reste sig. Hur skall jag kunna tacka dig? tillade han och kysste hennes hand.

— Gå nu, gå nu, sade hon, och låt mig stanna här i ro och ro litet. Jag behöver det. Kom ihåg, att vi träffas i morgon precis klockan två vid grinden, som...

— Ja, jag vet, jag vet, afstod greffen. Hur skulle jag kunna glömma det? Du är en ängel... en ängel? utbrast han, utom sig af glädje, och lemnade henne ensam i växtrummet.

### SJUTTONDE KAPITLET.

Kyssen.

Då friherre Adelstam bjöd fröken Jeannette von Höck armen för att föra henne ur balsalen till buffeten, hunnos de endast tag några steg, då de häjdlades af en husarlöjtnant som erinrade henne om, att hon hade lofvat honom att dansa med honom den vals, som just nu spelades upp.

Jeannette släppte då friherrens arm, log kokett mot löjtnanten och sväfvade ut med honom i den grynde valsen.

Friherren tänkte ett ögonblick att stanna, i balsalen för att se på sin hustru, men så erinrade han sig, hvad han sagt till grefvinnan och gick med tacksa steg till buffeten utan att se sig om för att icke frestas att stanna i balsalen. buffetrummet träffade han några vänner med hvilka han slog sig ned vid ett bord för att prata och förfriska sig.

Jeannette märkte, att grefve Rehnclo had närmast sig grefvinnan Stolpe och Mary. Hon såg också, att greffen bjöd Mary armen och förde henne ur balsalen i stället för att dansa med henne.

Så snart valsen, var slut, affardade Jeannette sin kavaljer och gick omkring i rummen för att se, hvart greffen och Mary tagit vägen. Till slut såg hon dem i växtrummet, just som hon amnade sig dit in. Hon såg, att greffen mycket varmt och förtjust kysste Marys hand, och att hon såg nöjd och lycklig ut.

Jeannette vände då om, i stället för att störa dem. Hon letade ifrigt efter friherren, och slutligen fann hon honom, då han kom ut ur buffetrummet.

— Nå, hvad har Axel sin friherrinna? frågade hon i glädjig ton, då hon fick se honom.

— Hon dansar därinne, sade han och strök belåten sina mustascher. Hon är så förtjust att dansa och dansa får hon hvar dans!

— Men sista valsen dansade hon icke. Hon var icke i balsalen. Jag har frågat flera, hvar hon är, men ingen har sett till henne. Hon tycks ha försvunnit som

en annan Cendrillon, och hennes kavaljerer springa här och tvärs för att söka få rätt på henne. Hon måtte ha gömt sig.

— Friherrinnan Adelstam gömmer sig icke på en bål, anmärkte friherren kallt och sträckte på sig.

— Nå, då skola vi väl finna henne, om vi leta efter henne. Nej, vi skola icke gå in i balsalen. Därifrån kommer jag, och där är hon bestämt icke.

De gingo genom flera rum men sågo icke en skymt af Mary. Friherrens uppsyn muhade, han vred nervös på sina mustascher, och Jeannette, som öll honom under armen, kände, hur hans arm darade.

— Jag kan icke förstå, hvar friherrinnan är, sade då Jeannette.

— Hon är nog i balsalen. Låt oss gå till tillbaka dit!

— Nej, där är hon icke, säger jag. Det vet jag alldeles bestämt. Jag såg ju med egna ögon, när hon gick ut därifrån.

— Ensam?

— Nej, hon höll grefve Rehnclo under armen.

— Hvafalls? utbrast friherren bestört och tvärstannade. Hvad säger Jeannette?

— Jo, jag säger, att hon höll grefve Rehnclo under armen, då hon gick därifrån.

— Det är icke sann. Du ljugar...

Jeannette sträckte på sig, slapp hans arm och sade i höfdragen ton:

— Tank dig för, Axel.

— Förlåt, bästa Jeannette, sade friherren, och lade med en bugning Jeannettes arm åter i sin, jag kom att säga...

— Det jag hoppas, Axel aldrig upprepar i min närvaro. Jag förklarar och fattar, att en man bli öfverglad och brusar upp, då han har rundats skal att vara ond. Men en adling får, för icke någon in glömma, hvem han är, och hvad en dam som jag, är! sade Jeannette och försökte se mycket värdig ut.

— Förlåt mig?

— Det har jag redan gjort. Och åtminstone oss nu leta efter friherrinnan, sade Jeannette, och förde honom raka vägen till växtrummet. Hon sitter kanske i växtrummet med greffen.

— Det är icke möjligt, hvast friherren. Hon tal icke honom, hon föraktar honom, och det förlägger mig alldeles otroligt, att hon höll honom nyss under armen.

— Ja, men det såg jag. Så det måste Axel tro, antingen Axel nu vill det eller icke. Och hvad är let för ondt i det? Grefve Rehnclo är ju en fulländad kavaljer och mycket eftersökt af damerna. Och om hon kände sig trött och föredrog, i stället för att dansa med honom, att sitta och prata med honom växtrummet på tu man hand, så...

Hon hann icke säga mera, för att friherren släppte hennes arm och rusade in i växtrummet.

— Så du skrämd mig, sade Mary och lade handen på sitt hjärta, hon fick se sin man.

— Jassa, sitter friherrinnan här? sade Jeannette och kastade en blick omkring växtrummet för att se, om greffen gömt sig någonstans där. Vi ha sökt friherrinnan öfverallt.

— Ha ni?... svarade Mary kallt och kastade en blick på friherren. Han såg mycket surmulen och förargad ut.

— Ja, och nu skall jag ej störa er tete-å-tete längre. Ni ha nog ett och annat att säga hvarandra. Jag går nu att söka upp grefve Rehnclo. Han tycks vara i så godt humör i afton, att han kanske vill kyssa mig på hand också. Men det får han icke, tillade hon skalmaktigt. Jag är ju icke gift, jag. Och man bör icke kompromettera sig, hehe.

Jeannette vände dem ryggen och gick. Friherren tänkte först rusa efter henne, men så häjdlade han sig och vände sig till hustrun. Innan han hann säga något, svarade hon:

— Hvad har hon nu varit nog elek att säga dig; som gjort min älskling ledsen?

— Det hörde du ju själf. Hon insinuerade ju så tydligt, att Rehnclo har kysst dig...

— På hand, ja! svarade Mary i så lugn ton, hon förmädde.

— Den där karlen, som du föraktar så mycket hänskrattade friherren. Så dum jag är! Mingud, så dum jag är, som kunde tro på dig!

— Axel! var icke ond på mig nu... Jag känner mig så lycklig i afton, och förstör icke nu min...

— Nej, nu går det för långt! Jassa jag står den den lycksaliga stämning, som du kommit i med ditt samtal med Rehnclo och hans kyssande? Nu har jag fått nog af den där humbugen. Nu går det icke längre att lura mig. Nu känner jag dig riktigt.

— Axel!

— Jassa, det var resultatet af ditt bref till Rehnclo? Jag var allt en stor idiot, som trodde det, du talade om för mig, att du hade skrivit för att förbjuda honom att tala med dig eller ens se på dig!

— Jag skref verkligen det. Du är icke tro, icke förebrå mig, att jag har burit mig falskt åt mot dig. Men sedan jag skref till honom, har jag fått veta något om honom, som har återupprättat honom i min aktning och kommer att göra det i din aktning också. Låtom oss icke gråla i afton. Jag känner mig så lycklig. Låtom oss föra hem genast. Du skall snart få veta något, som kommer att göra dig glad, och sedan bli du icke mera svartsjuk på greffen och mig.

— Hvad är det?

— Det kan jag icke säga nu.

— Låtom oss då genast fara hem. Jag har fått alldeles nog af let här nöjet i afton.

— Men vi skola väl taga afsked af tant Ulla...

— Ja, gör det i hast, medan jag säger till om vagnen.

Hemfärden blef icke så angenäm som bortfärden. Friherren satt surmulen och missnöjd i sitt hörn. Han var svartsjuk, men hans hustru hade tagit hans vredesutbrätt så lugnt, att det förbryllade honom och kom honom tänka på, att han kanske icke egentligen hade skal att vara svartsjuk, fastän hon hade skenet emot sig.

— Hur kom det sig, att hon tillät Rehnclo kyssa sig på hand? grubblade han. Och hvad menar hon med, att jag skall bli så glad, då jag får veta, hvarför har gjort det?

Då och då kastade friherren en förstulen blick på sin hustru.

— Hvad hon ser nöjd och lyck

lig ut, tänkte han då. Fastän jag har varit häftig mot henne?...

Hon...

Till slut kunde han icke längre hemma sin nyfikenhet, utan sade i en så likgiltig ton, han förmäddes:

— När kan jag få lof att veta, hvarför jag skall bli så glad, att Rehnclo kysste dig på hand?

— Det får du veta förmodligen redan i morgon.

— Kan du icke säga det nu?

— Nej, söta du, icke förr än i morgon.

Friherren satt tyst ett ögonblick. Därpå lutade han sig fram, omfamnade henne, kysste henne och sade i beveklig ton:

— Förlåt mig! Jag lofvar dig att icke mera vara svartsjuk.

### ADERTONDE KAPITLET.

Återsändet.

Följande middag klockan två kom Mary till grinden, som skilde Adelsviks och Vikings ägor. Grefve Rehnclo var redan där och gick nervös af och an. Då han fick se Mary, skyndade han henne till mötes.

De hälsade hjärtligt på hvarandra.

— Vi gå den här gångstigen genom skogen, sade Mary.

— Då komma vi ned till järnvägsstationen. Är Ella på hotellet? frågade han ifrigt.

Mary tvekade ett ögonblick och svarade i skämsk ton:

— Det säger jag icke. Ty om jag talade om, att hon är där, skulle Rolf kanske springa från mig dit.

— Nej, det skulle jag icke göra, försäkrade greffen och påskyndade sina steg.

Rolf får icke följa med ända fram. Jag måste först förbereda Ella och höra, om hon vill återse Rolf.

— Ja, jag förstår nog det, suckade greffen och suckte sorgsen sitt hufvud. Men det gör hon nog, tillade han och bjöd åter upp hufvudet. Mary skall få se att hon vill återse mig.

— Och om hon icke vill det.

— Då ber jag, då besvär jag, att Mary talar för mig, till dess hon bönhör mig. Annars måste jag tala med henne själf.

— När hon icke vill se Rolf... anmärkte Mary och smålog. Vi skola hoppas det bästa. Men det var rysligt, hvad Rolf går fort?

— Förlåt, förlåt, men jag har verkligen så brått om...

Grefven var nu i strålände godt humör. Hon kände sig så osäglig lycklig att få återse Ella. Och att döma af Marys ord och uppförande mot honom, hoppades han det bästa, att hans hustru skulle förlåta honom och allt åter bli godt och väl igen.

Jag förtjänar icke att bli så här lycklig, stammade han och torkade sig i ögonen. Men jag skall försöka förtjana det, och min stackars Ella skall icke längre behöva skämmas, för att hon har gifvit mig sin kärlek. Jag skall göra allt, hvad jag kan, för att hon må bli lycklig.

Jag tror att Rolf uppriktigt ängrar sig och hoppas det bästa, att ni skola bli lyckliga. Du har burit dig mycket illa åt, men det har du fått lida för, och jag är säker på, att det är just detta lidande och din ånger, som göra dig till en bättre man än förut! Det står i bibeln, att det är större glädje

öfver en syndare, som sig omvänder och bättrar, än...

— Ja, jag vet det! afbröt greffen lifligt. Hvad du är god, Mary! Och hvad Axel måste vara lycklig att ha en sådan hustru!

— Åh, jag vet just icke det, invände Mary och skrattade. Jag har allt mitt hufvud för mig, jag också, och är icke rädd för att säga ifrån, när det är något, som jag icke är nöjd med. Men om Rolf frågar mig, hvem det är, som är den lyckligaste, Axel eller jag, så kan jag upplysa, att det är jag. Jag är stolt öfver att ha honom till man, men han kan bara skryta med att ha mig till hustru.

— Sag mig, Mary, tror du, att Ellas hjärta slår fortare nu? Liksom mitt gör! Tror du, att hon instinktmässigt känner, att jag är nära henne och kommer till henne för att bedja henne förlåta mig?

— Nej, det tror jag icke, att hon gör, skrattade Mary. Det är bara i romaner, som personer ha sådana kar romantiska aningar. Ella sitter nog nu och undrar, hvarför jag icke har låtit hvar af mig. Men nu äro vi snart framme.

— Hon bor på hotellet, utbrast greffen lifligt och påskyndade åter sina steg.

— Ja, det gör hon, men Rolf får icke gå med längre. Stanna här. Det skall icke dröja länge, innan jag underrättar Rolf, om hon är med om att återse...

— Ja, jag sannar har, sade greffen nervöst. Men dröj icke länge. Jag står här som på nålar.

Mary nickade vänligt åt greffen och gick till hotellet. I trädgården, som omgaf hotellet, fann hon Ella, som varit mycket glad att återse henne. Hon satt i en bänk, som skuggade mot solen, men som icke helt och hållet dölde henne för dem, som gingo på vägen utanför trädgårdsstaketet.

— Jag trodde, att du aldrig skulle komma. Hvad du ser bra ut. Hvad din man bö: vara stolt öfver dig!

— Rry dig icke om min man nu, sade Mary och smålog. Jag har en stor nyhet... en god nyhet att tala om.

Ella blinkade och lade handen på sitt hjärta.

— Du har sett honom? utbrast hon lifligt.

— Ja, jag har både sett och talat med grefve Rehnclo.

— Du har sett och talat med honom? Iorfor Ella nervös. Har du sagt honom, att jag är i Sverige? Och vet han, att du är min syster?

— Ja, det vet han.

— Hur vet han det?

— Jag har talat om det för honom.

— Får jag tala med honom? Eller får jag åtminstone se honom? Säg honom, att jag skall aldrig genera honom på något sätt, om jag får det. Säg honom, att jag skall förlåta honom allt, om jag bara får se honom, höra hans kara röst en gång till, innan jag dör... och...

— Tst... tala icke så där, sade Mary röd och omfamnade henne. Du skall icke dö. Du skall lefva, Ella! Lycklig att var älskad! Känner du dig stark nog nu att kunna höra den bästa och lyckligaste nyhet, som jag kan tala om för dig?

— Jag anar, hvad du menar, utbrast Ella och började gråta af glädje. Jag får se honom? Han kommer hit.

(Forts.)